

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **V. T. A.**, zastoupena Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2015, č. j. MV-4076-5/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2016, č. j. 57 A 57/2015 – 57, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2016, č. j. 57 A 57/2015 – 57, **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadá rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále „krajský soud“) ze dne 30. 6. 2016, č. j. 57A 57/2015 - 57 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2015, č. j. MV-4076-5/SO-2015 (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 12. 2014, č. j. OAM-2228-16/ZR-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/199 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) stěžovatelce zrušeno povolení k trvalému pobytu a byla jí stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky. Povolení k trvalému pobytu jí bylo zrušeno z důvodu, že pobývala mimo území Evropské unie po dobu více než 12 měsíců.

Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, že se stěžovatelka prokazatelně v době od 9. 9. 2011 do 11. 7. 2014, tj. 2 roky 10 měsíců a 2 dny, tedy více jak 12 měsíců, nepřetržitě zdržovala mimo území Evropské unie. Zároveň stěžovatelka neprokázala, že by se léčila závažným onemocněním, které by bylo překážkou ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Stěžovatelka napadla rozhodnutí žalované žalobou ke krajskému soudu. Usnesením krajského soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 57 A 57/2015 – 34, byl žalobě přiznán odkladný účinek.

Stěžovatelka v kasační stížnosti navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Dne 29. 8. 2016 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku. Stěžovatelka poukázala na to, že má na území ČR povolen trvalý pobyt od roku 2002. Na území žije s manželem a synem, manželovi i synovi byl přiznán odkladný účinek proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Synovi je teprve 10 let a je potřebné, aby mohl pobývat s matkou i otcem. Stěžovatelka dokládá zprávu školy, ze které vyplývá, že syn je vzorným žákem základní školy a oblíbeným spolužákem a kamarádem. Stěžovatelka s manželem jsou řádnými podnikateli, jak vyplývá z Přiznání k dani z příjmu z fyzických osob za rok 2015, v současnosti mají uzavřenou novou Smlouvu o nájmu nebytových prostor ze dne 10. 3. 2016 na adrese, kde provozují prodej zboží. Jak vyplývá ze Smlouvy o sdružení fyzických osob ze dne 1. 10. 2014, provozuje stěžovatelka s manželem spolu s dalšími dvěma členy sdružení svoje podnikání na uvedené adrese už několik let. Zrušení trvalého pobytu a její nucené vycestování by bylo naprosto nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života, neboť by přišla o možnost pobývat na území ČR, kde je integrována, má hlavní zdroj obživy pro sebe a rodinu, má zde spoustu přátel a manžela a syna, kteří jsou na ní plně závislí. Nepřiznáním odkladného účinku by stěžovatelce byla způsobena nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiné třetí osobě. Stěžovatelka upozornila na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 – 37, v němž byl v obdobné věci odkladný účinek přiznán a dále na usnesení ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, a ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, a ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka žádá, aby byl odkladný účinek přiznán a nebylo porušeno její právo na spravedlivý proces a legitimní očekávání.

Žalovaná k tomuto návrhu odkázala na vyjádření v řízení o žalobě ze dne 22. 5. 2015. Z obsahu tohoto vyjádření plyne, že žalovaná nenamítá nic proti přiznání odkladného účinku žalobě, neboť jí není známa žádná újma, která by tím mohla vzniknout jiným osobám a neshledala rozpor s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelčin návrh je důvodný a **přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.**

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), „*kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*“ Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. „*soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*“

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2)

pokračování

přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, k tomu, aby mohl být kasační stížnosti takový účinek přiznán, musí stěžovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy tak má stěžovatel (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32, či ze dne 23. 1. 2014, č. j. 6 Ads 99/2013 – 11; veškerá zde uváděná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz), který musí v odůvodnění svého návrhu konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Důvody možného vzniku újmy jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele.

Stěžovatelka splnila povinnost tvrdit vznik nepoměrně větší újmy. Stěžovatelka odůvodnila návrh na přiznání odkladného účinku tvrzeným nepřiměřeným zásahem do svého soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že vzhledem k jejím stávajícím rodinným poměrům by pro ni vycestování mohlo znamenat nepoměrně větší újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou naplněny. Nejvyšší správní soud ověřil, že ve věci vedené pod sp. zn. 5 Azs 47/2016 a 5 Azs 46/2016 byl přiznán odkladný účinek kasačním stížnostem druhá stěžovatelky a syna stěžovatelky, taktéž ve věci zrušení trvalého pobytu. Zároveň Nejvyšší správní soud vychází z toho, že pokud by nedošlo k odkladu právních účinků pravomocného rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatelky do doby meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, je zde reálné nebezpečí, že by byla stěžovatelka nucena ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu opustit území České republiky. Je sice pravdou, že k bezprostřednímu opuštění území České republiky by mohla být stěžovatelka donucena až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, nicméně tato skutečnost nemůže být podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100).

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že tvrzená újma je nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Nelze bez dalšího dovozovat, že by přiznání odkladného účinku v tomto případě mohlo jiným osobám jakoukoliv újmu způsobit (to ostatně žalovaná ani netvrdila). Nejvyšší správní soud také neshledal, že by takové rozhodnutí bylo v rozporu s veřejným zájmem. Ostatně v řízení před krajským soudem žalovaná výslovně nic nenamítala proti přiznání odkladného účinku žalobě a krajský soud žalobě odkladný účinek přiznal. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že jsou splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku.

Vzhledem k tomu, že žalobě proti pravomocnému rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k jeho trvalému pobytu na území České republiky již byl odkladný účinek přiznán krajským soudem, postačí v tomto případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje také odkladný účinek přiznaný žalobě proti rozhodnutí žalovaného.

Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu